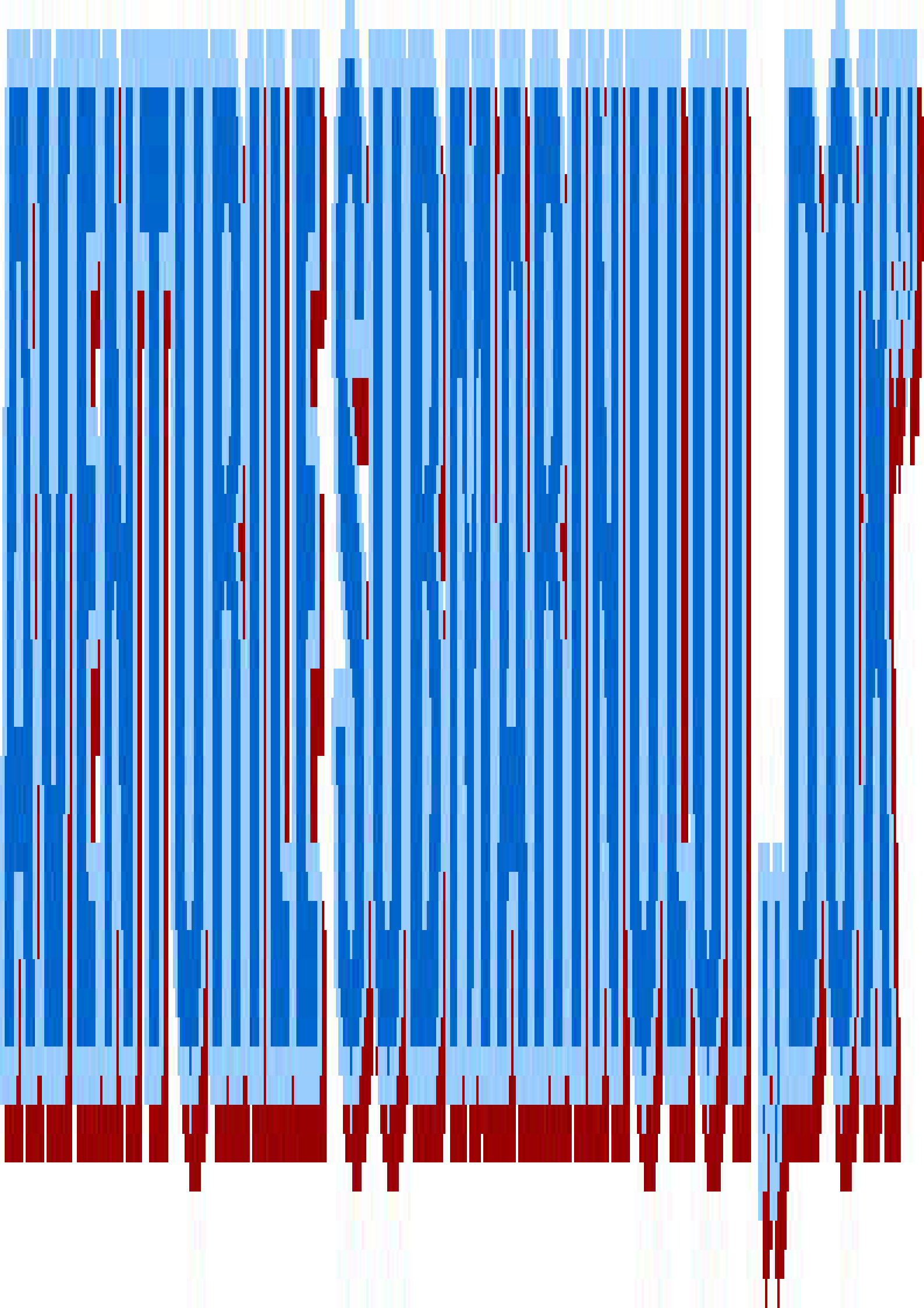

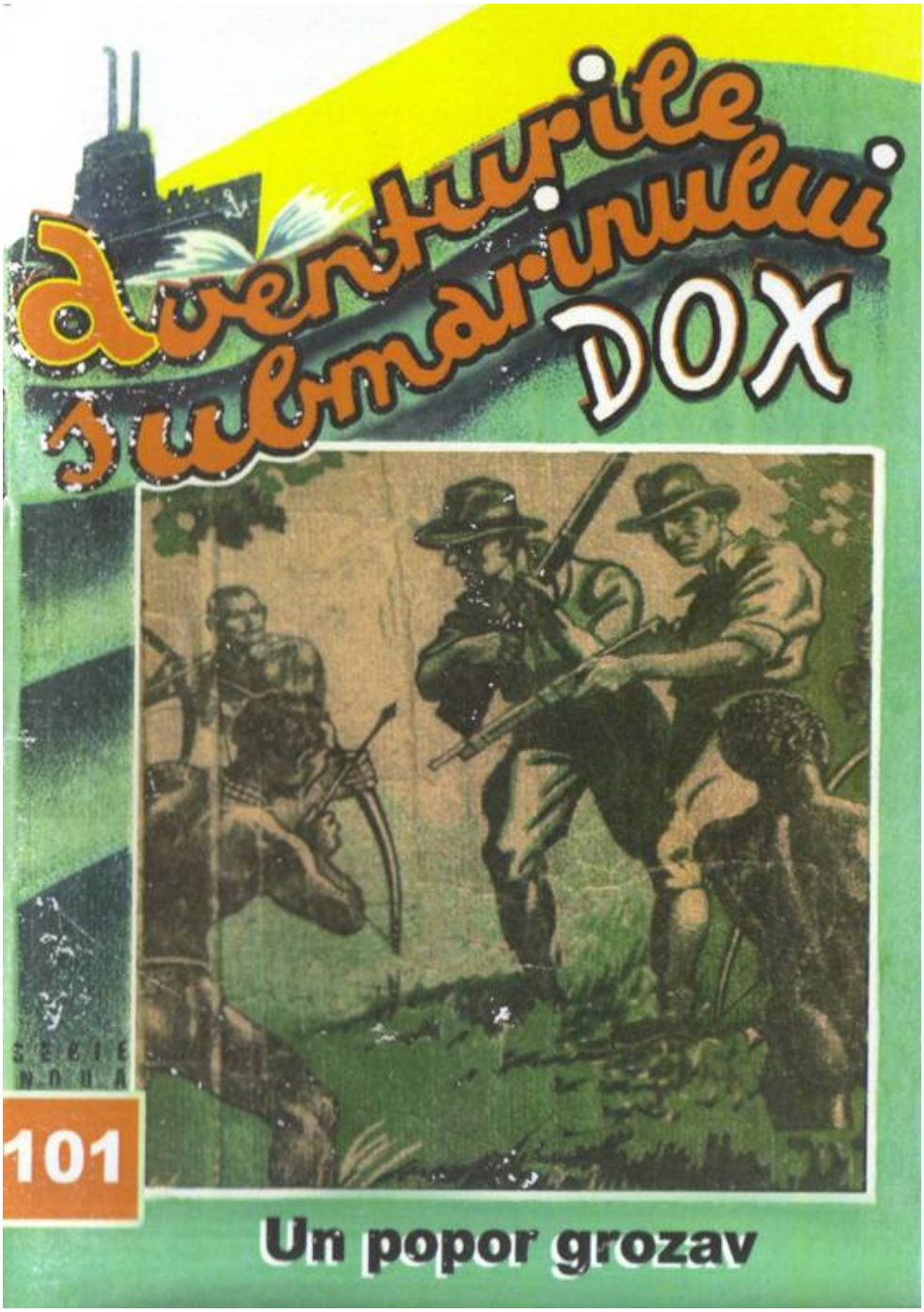
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
101
Un popor grozav

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 101.

UN POPOR GROZAV.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin,

om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
IFI.

DUPĂ AVENTURA CU INSULA PLUTITOARE camarazii de pe „Dox” avură iarăşi câteva clipe de răgaz pe care fiecare le folosi cum putu. Numai George şi doctorul Bertram îşi aveau rostul lor în asemenea momente de linişte, căci medicul povestea din trecutul lui aventuros şi George asculta cu lăcomie istorisirile sale.

Iată-i din nou aşezaţi unul lângă altul şi Bertram începu să depene din caierul trecutului: (Vezi vol. 98 „Aventurile echipajului Dox”).

— «Ne rătăciserăm. Fugind de soldaţii belgieni din captivitatea cărora scăpasem cu ajutorul lui Pongo, apucaserăm pe întunerec o cale greşită, una din acele poteci croite în desiş de către pigmei, negrii pitici ai Congo-ului. Chiar şi Pongo se speriase şi devenise cu băgare de seamă când ne pomenirăm pe potecile astea, căci negrii pitici au o

armă grozavă şi anume săgeţile lor otrăvite, cu care ucid până şi elefanţi.

Încă de cu noapte auziserăm în jurul nostru sunete misterioase – chemării prin care îşi dădeau de veste unul altuia aceşti pitici primejdioşi. Trebuie să fi observat ei în vreun fel oarecare pătrunderea noastră în pădure şi ţinând seamă de asta Pongo îşi iuţise simţitor paşii.

Apoi Marian se izbise de un copac la o cotitură a potecii, pornise îndată iarăşi pe poteca dinspre stânga şi eu îl urmasem.

Ne ţineam unul de altul, căci era întunerec beznă sub frunzişul copacilor. Dar când se izbise de trunchiul arborelui, Marian dăduse drumul lui Pongo şi astfel apucarăm pe o potecă greşită, care ne dusese tot mai adânc în pădure.

După ce se lumină de ziuă făcurăm imediat cale întoarsă, nădăjduind în acelaşi timp că Pongo băgase de seamă dispariţia noastră şi că ne va ieşi înainte.

Mergeam voinicește, cu puştile în mână, fiind cu mare luare-aminte ca să zărim la vreme ivirea vreunuia din piticii aceia primejdioşi.

Tocmai alergam unul lângă altul printr-un mic luminiş, când ne dădurăm brusc înapoi ca împinşi de un arc. Ca ieşiţi din pământ se iviră în faţa noastră şase pitici negri şi pociţi, ţinând în mână arcuri întinse îndreptate spre noi.

Situaţia era cât se poate de proastă. În orice clipă puteau zbura săgeţile aducătoare de moarte şi din câte auzisem, piticii aceştia erau ţintaşi desăvârşiţi.

Pentru moment nu ştiau nici ei ce să facă. Stăteau tăcuţi şi nemişcaţi în faţa noastră, cu săgeţile îndreptate spre noi.

Privii pe furiş la Marian, care nu făcu decât să dea din umeri. Apoi strigă către pitici, în englezeasca aceea numita „Pidjin”.

— Ce vreţi?

Pocitania de pitic din faţa lui rosti câteva cuvinte într-o limbă necunoscută nouă şi văzând că înălţăm din umeri, făcu o mişcare poruncitoare cu mâna, dându-ne de înţeles să-l urmăm.

În acelaşi timp se-ntoarse şi făcu încă un semn. Ceilalţi cinci pitici se aşezară pe de lături îndărătul nostru, ţinând mereu săgeţile pregătite.

Nu ne rămânea alta de făcut decât să ne supunem şi în vreme ce pornirăm, Marian îmi şopti:

— Cu siguranţă că vom fi duşi în satul acestor pigmei. Dacă situaţia n-ar fi atât de primejdioasă, m-aş bucura de vizita asta, căci trebuie să fie foarte interesant acolo. Poate că nici n-au mai fost alţi europeni înaintea noastră pe la dânşii.

— O fi interesant, nu zic ba – încuviinţai eu – dar nu prea trag nădejde că vom scăpa teferi, dacă nu ne-o veni Pongo în ajutor.

— În el îmi pun şi eu speranţa – răspunse Marian – de sigur că se va lua după urmele noastre când va băga de seamă că am dispărut. Şi poate că e chiar pe aproape.

— Dar i se poate întâmpla şi lui să fie prins de pitici – îmi dădui eu cu părerea – şi împotriva săgeţilor lor otrăvite nici el nu poate face mare lucru, cu toată puterea să uriaşă.

— Pongo va şti el să scape chiar din mâinile acestor pigmei vicleni – răspunse Marian.

— Ciudate sunt potecile astea, schimbai eu vorba. Să pare că mergem acum pe o cărare dreaptă de tot care duce în inima pădurii şi de acolo în sat.

— Da, am mai avut cândva prilejul să vedem aceste poteci – încuviinţă prietenul meu – se pare că din sat pornesc drumuri drepte ca razele unei stele, care sunt legate între ele printr-una singură care înconjoară satul. Aşa dar, cam la fel ca o pânză de păianjen. Dar uite că-mi dă tocmai ceva în gând: poate că nici n-aveam de ce să ne temem. Totuşi, asta ar fi un noroc prea mare.

Vroiam să-l întreb pe Marian ce crede cu vorbele sale, când şeful cel mititel se întoarse fulgerător, ne privi furios şi făcu un gest care nu lăsa nici o îndoială că ne poruncea să tăcem. Piticul trebuie să fi băgat de seamă ceva, căci mişcările sale deveniră asemănătoare cu ale şarpelui. Merse înainte, privi de jur-împrejur şi adulmeca adesea aerul. Şi paznicii noştri, care veneau pe poteca îngustă îndărătul nostru, îşi schimbaseră atitudinea. Mergeau acum cu atenţiunea încordată la culme, gata să sloboadă săgeţile, cu ochi pânditori, după cum mă putui încredinţa privind din când în când înapoi.

De-odată pătrunse până la noi un sunet foarte cunoscut, pe care piticii, cu auzul lor fin, îl prinseseră de mult. S-auzea încă de foarte departe, dar deosebeam lămurii trosnete de crengi, umblet greu, foşnete. Zgomotele caracteristice ale unei cirezi de elefanţi când se ospătează.

Cei şase pitici îşi îndreptau paşii de-a dreptul spre locul de unde venea zgomotul acesta. Vroiau oare să atace pachidermii cu săgeţile lor mititele? Uitai de situaţia primejdioasă în care ne aflam… O luptă între fiinţe atât de neegale trebuia să fie foarte interesantă.

Înaintam cu tot mai mare băgare de scamă. Trei din piticii dindărătul nostru ne-o luară înainte şi se alăturară căpeteniei, Pentru paza noastră erau de-ajuns ceilalţi doi.

Zgomotele făcute de elefanţi deveneau tot mai desluşite. De-odată pădurea se lumină şi după câteva minute ajunserăm

într-o rarişte întinsă, acoperită cu iarbă înaltă şi tufe. La vreo sută de metri de noi se afla un crâng de mimoze şi printre trunchiuri văzurăm trupurile enorme ale elefanţilor.

Căpetenia piticilor se-ntoarse şi făcu o mişcare prin care ne dădea de înţeles să rămânem unde eram. Privii repede înapoi şi văzui că cei doi pitici care ne păzeau nu ne slăbeau din ochi.

Marian dădu din cap către piticul-şef şi rămase îndărătul unui copac mare. Îl urmai şi văzurăm de acolo pe cei patru pitici strecurându-se prin luminiş spre cireada de elefanţi.

Căpetenia se opri şi umezindu-şi degetul arătător încercă direcţia vântului. Apoi făcu un semn tovarăşilor săi şi cu toţii apucară pe un drum ceva mai lăturalnic.

Dar vântul era cu toane. După unduirea ierbii văzurăm curând că sufla dinspre pădurice spre noi şi imediat îşi schimbară şi piticii drumul; merseră de-a dreptul spre pădurice. Când ajunseră la vreo treizeci de metri se ghemuiră îndărătul unui tufiş des şi întins.

După cum băgai de seamă din gesturile lor pline de însufleţire, păreau că se sfătuiesc pe care elefant să-l atace. Apoi se împărţiră, trei la dreapta şi trei la stânga tufişului, se ghemuiră cât putură mai bine şi rămaseră în aşteptare.

Nu trecu mult şi dindărătul unui copac uriaş se ivi un elefant şi mai uriaş, ai cărui colţi luceau de-ţi luau vederea. Se părea că bănuieşte primejdia, căci mişca de zor urechile şi-şi învârtea trompa enormă.

Clipa aceasta păreau s-o fi aşteptat piticii. Ca împinşi de un arc săriră în sus şi în momentul următor şase săgeţi zburară spre pachidermul cenuşiu. Piticii însă dispărură iarăşi fulgerător, în iarba înaltă.

Elefantul atins scoase un sunet de trompetă, plin de furie. Cu o sprinteneală nebănuită el se năpusti din pădurice, se opri după câţiva metri şi căută să-şi descopere duşmanii.

Zadarnic căută însă şi noi vedeam lămurit în gâtul său înfipte câteva săgeţi. Era hărăzit unei morţi încete şi chiar dacă pornea înainte cu turma, Pigmeii vor rămâne totuşi pe urma lui, până ce otrava îşi va fi făcut efectul.

Tocmai se pregătea să se retragă în pădurice, când vântul îşi schimbă brusc direcţia. Sufla acum deasupra piticilor ascunşi de-a dreptul spre elefantul atins.

Şi acesta, cu mirosul său fin, adulmecă îndată duşmanii. Îşi înfăşură trompa, scoase un răget de furie şi se năpusti spre tufişul unda stăteau ghemuiţi piticii.

Aceştia îşi dădură seamă de primejdie şi cu o repeziciune uimitoare săriră în picioare, pentru a se împrăştia în cele patru vânturi.

Dar elefantul întărâtat le-o luă înainte. Luase la ochi pe piticul-şef, care îi venea mai aproape şi se repezi după el.

Piticul alergă de-a curmezişul luminişului, spre dreapta, unde ar fi putut găsi adăpost pe unul din copacii înalţi. Înainte de a ajunge însă acolo; duşmanul său însetat de răzbunare l-ar fi ajuns.

Atunci Marian ridică puşca, trase de două ori la rând şi furiosul pachiderm se prăbuşi la pământ, căci gloanţele prietenului meu îl nimeriseră între ochi şi ureche.

Totuşi monstrul uriaş nu-şi pierduse încă toate puterile. Pufăind înfiorător se ridică iar şi se năpusti de-a dreptul spre copacul îndărătul căruia ne adăpostiserăm noi.

Acum ridicasem şi eu puşca şi aproape în acelaşi timp cu Marian slobozii trei gloanţe unul după altul.

Gloanţele noastre nu dădură greş, căci pachidermul se poticni în toiul fugii şi căzu în cap.

Dar împuşcăturile speriaseră restul turmei. Vreo douăzeci de elefanţi se iviră dintre copaci şi alergară de-a dreptul spre noi. Nu puteam face altceva decât să ne lipim cât mai bine de trunchiul copacului.

Turma întărâtată veni ca o vijelie. Pământul se cutremură sub copitele ei, pretutindeni trosneai crengi, iarba şi frunzişul foşniră, apoi în goana lor sălbatecă elefanţii trecură ce lângă noi.

Răsuflăm uşuraţi şi ieşirăm dindărătul copacului. Şi cei doi paznici ai noştri apărură din dosul altui arbore, dar acum nu păreau să mai fie atât de duşmănoşi, căci ţineau arcurile în jos şi ne priveau, aproape cu teamă. Doborârea elefantului cu ajutorul puştilor noastre părea să le fi insuflat respect faţă de noi.

Ieşirăm în luminiş şi ne îndreptarăm spre hoitul pachidermului. Piticii se iviră ca prin farmec lângă noi, căpetenia ne privi lung şi în ochiii mari se aprinse o lucire ciudată. Râse apoi deodată, arătă spre păduricea de mimoze de unde ieşise turma de elefanţi şi se îndreptă într-acolo.

Trei din tovarăşii săi îi urmară imediat, pe când cei doi paznici, care rămăseseră în urma noastră, îşi reluară slujba. Dar nu ne mai speriau cu arcurile şi făceau chiar mutre prietenoase.

— Cred că acum nu ne mai ameninţă nici o primejdie – zise Marian – haide, vom vedea poate lucruri foarte interesante.

Porni după cei patru pitici şi eu după el.

Căpetenia grăbi pasul şi avui îndată simţământul că ne apropiem de sat. În curând auzirăm chiar zgomote ciudate, un fel de lovituri înăbuşite, în ritm regulat. Apoi chemări rostite cu glas limpede, de asemenea în tact.

În cele din urmă zărirăm înaintea noastră un luminiş scăldat în soare. Pe dânsul se aflau nenumărate colibe de crengi, iar în locul liber din mijloc ni se oferi o privelişte ciudată.

Acolo se aflau pe puţin, două sute de negri pitici, unul în spatele altuia şi dansau o horă bizară. Acompaniamentul de muzică era făcut de femei, cu nişte instrumente în formă de dovleac în care băteau scoţând tonuri înăbuşite.

Un strigăt ascuţit al conducătorului nostru stârni oarecare turburare. La vederea noastră femeile alergară în colibe, trăgând copiii după ele. Bărbaţii, însă, puseră îndată săgeţi în arcurile lor.

Dar şeful nostru le strigă câteva cuvinte şi cât ai clipi din ochi îşi lăsară în jos arcurile. Apoi piticul, căruia li salvasem viaţa prin împuşcarea elefantului, alergă spre o colibă mai mare, sub al cărui acoperiş de crengi văzurăm trei făpturi.

Cel din faţă trebuia să fie căpetenia, iar îndărătul său se aflau două femei după cum băgai de seamă acum. Conducătorul nostru vorbi mult cu căpetenia, care strigă apoi o poruncă scurtă. Piticul salvat de noi scoase atunci un ţipăt ciudat şi după câteva clipe se ivi dintre colibe… un negru uriaş.

Era mult mai mare ca noi amândoi la un loc şi alături de piticii, care îi făceau loc cu respect, părea chiar caraghios. Când ne zări pe noi ne aruncă o privire mirată apoi se îndreptă spre coliba căpeteniei şi vorbiră câtva timp între ei. După aceea se apropiă de noi şi ne întrebă în dialectul englezesc Pidgin:

— Massers, ce caută aici? Ifi nu place străini.

— Atunci n-aveau decât să nu ne aducă încoace – răspunse Marian, fără să se turbure – noi nu căutăm nimic aici.

După ce se sfătui cu căpetenia, zise iar:

— Massers poate rămâne. Ei salvat viaţa la Umpa – arătă spre piticul care, împreună cu tovarăşii săi, ne adusese aici – dacă Massers vrea pleacă, Umpa conduce.

— Foarte frumos din partea voastră – răspunse Marian, vesel – am rămâne cu plăcere câteva ceasuri, ca să cunoaştem viaţa acestei trib. Se mai poate întâmpla să ne caute prietenii noştri, negrii din satul lui Pongo. Spune piticilor că oamenii aceia sunt de-ai mei.

Tâlmaciul făcu o mutră, uimită când auzi numele lui Pongo şi zise:

— Massers prieteni de la Pongo? Oh, atunci totul bine. Ifi se tem de Pongo.

În rândurile piticilor se stârni o oarecare turburare când uriaşul le spuse acum ceva pe limba lor. Şi deodată se uitară la noi cu priviri sfioase, aproape înspăimântate.

Un pitic din rândul celor din faţa noastră ieşi înainte, ne măsură din cap până-n picioare, apoi strigă câteva cuvinte. Imediat toţi pigmeii râseră şi dădură din cap cu însufleţire. Privii mirat la Marian şi în aceeaşi clipă negrul cel uriaş ni se adresă:

— Massers salvat şi pe Waso care fost atacat de Tşal.

— A, vezi! râse Marian – la asta m-am şi gândii când am fost duşi încoace. Asta e piticul care nu de mult a rănit rinocerul acela cu care am avut şi noi de furcă pe urmă.

Acum îmi amintii şi eu de întâmplarea aceea când pigmeul fugise dinaintea rinocerului. Noi îl răpusesem apoi şi Pongo descoperi în gâtul lui o săgeată otrăvita.

Aşa dar salvasem viaţa a doi membri ai tribului, ceea ce ne dădea dreptul să ne simţim în siguranţă. Marian dădu din cap şi se adresă negrului uriaş:

— După cât se vede, eşti din ţinutul Sudanului, Cum ai ajuns aici, la piticii ăştia?

— Sesso este Njam-Njam – răspunse uriaşul – Sesso cumpărat de Ifi, trebuie face otravă. Massers vede, dacă vrea, Ifi acum otrăveşte săgeţi.

În cursul acestei convorbiri scurte, piticii se rânduiseră iarăşi într-un şir lung. Negrul Sesso ne zâmbi, apoi dispăru din nou între colibe. Se întoarse însă curând în mână cu o strachină mare de lut.

Se aşeză la capătul şirului cu faţa spre pitici, ţinu strachina jos de tot şi lungul convoi al Ifilor se puse în mişcare. Fiecare avea în mână vreo şase săgeţi pe care le înmuia cu vârful în strachina de lut şi fierul săgeţilor căpăta îndată o culoare cafenie.

Negrul uriaş fusese cumpărat, deci, ca specialist în otrăvuri!

II.
IARĂŞI PRIZONIERII.

RAMASERĂM CÂTEVA CEASURI la ciudatul popor al pădurilor seculare. Văzurăm o scenă de probă şi ne puturăm încredinţa cât de bine se pricepeau să umble piticii cu armele lor grozave. Abia acum pricepui de ce se temeau atât de mult celelalte triburi de pigmeii aceştia.

Sesso ne povesti unele lucruri interesante despre micul popor. Astfel aflarăm că acela în faţa căruia fuseserăm duşi nu era căpetenia, ci însuşi regele care domnea peste diferitele triburi răspândite pretutindeni. El era singurul care avea dreptul să aibă două femei, în vreme ce supuşii săi trebuiau să se mulţumească cu una singură.

În schimb se cunoştea la ei un soi de „căsătorie de probă” pe termen de un an. Aşa dar, ceva modern de tot, căci la noi, în lumea civilizată, învăţaţii se străduiesc abia acum să introducă această inovaţie.

De-odată gândul mi se duse la Pongo, pe care aproape că-l uitasem. Îl ghiontii pe Marian care era lângă mine şi-i şoptii:

— Mariane, trebuie să pornim mai departe, altfel pun mâna pe noi belgienii. Colonelul Roule înaintea căruia urma să fim aduşi, nu va fi prea bucuros aflând că locotenentul său a fost rănit.

— Ai dreptate, răspunse prietenul meu. Trebuie să ne întoarcem neapărat la Pongo. Întâi, însă, vom vorbi eu Sesso.

— Merge îndată, Massers, spuse fabricantul da de otrăvuri.

Vorbi apoi cu regele şi imediat ieşiră la iveală cei doi salvaţi de noi şi încă patru pitici.

— Massers – zise după aceea Sesso – Umpa şi Waso duce Massers la Pongo. Massers fie întotdeauna prieteni de la Ifi.

Prin împuşcarea rinocerului şi a elefantului dobândiserăm un soi de cetăţenie de onoare la poporul acesta ciudat şi primejdios. Când ne pregătirăm de plecare, regele se ridică, ieşi din colibă şi-ne întinse mâna. Şi tot poporul de Pigmei intona un rămas-bun pe limba lor.

Le făcurăm „bezele” înapoi până ce dispărurăm în pădure.

Ajunserăm din nou în luminişul pe care mai zăcea hoitul elefantului şi acolo avea să ne ajungă soarta… Nu departe de pădăricea de mimoze piticii din faţa noastră dispărură pe nesimţite în iarba deasă. Când întoarserăm privirea, miraţi, văzurăm că şi cei dindărătul nostru se făcuseră nevăzuţi. Marian îmi şopti:

— Se poate ca Pongo să fie pe aproape – dar tot atât de lesne e cu putinţa să ne soldaţii belgieni. Să, ne ascundem şi noi repede.

Era însă prea târziu. Pădăricea de mimoze era la vreo douăzeci de metri de noi. În clipa când voirăm să trântim în iarbă, se auzi dintre copaci un zgomot prea cunoscut nouă: tragerea cocosului unei arme, iar în acelaşi timp o voce aspră strigă în limba franceza:

— Sus mâinile, domnilor! Sunteţi prizonierii mei!

Ne dădurăm seamă că orice împotrivire ar fi fost zadarnică.

— Cine e acolo? întrebă Marian. De unde şi până unde porunca asta?

— Veţi afla îndată, ni se răspunse batjocoritor. Apropiaţi-vă, vă rog! Dar să nu care cumva să vă dea în gând să lăsaţi braţele în jos.

Păşirăm încetişor înainte şi când intrarăm sub cei dintâi copaci, văzurăm îndreptate asupra noastră ţevi de armă, din

toate părţile. Abia după aceea zărirăm chipurile soldaţilor negri, pe care belgienii îi luaseră în solda lor.

Nu puteam recunoaşte îndată dacă erau aceiaşi de la care fugiserăm, cu ajutorul lui Pongo, în seara trecută, dar locotenentul Voisin nu putea fi cu nici un chip conducătorul lor, căci fusese prea grav rănit de creanga zvârlită de Pongo.

În clipa următoare ne găseam în faţa ofiţerului belgian, care ne întâmpină cu un zâmbet batjocoritor:

— Ah, domnilor, mă bucur peste măsură că vă întâlnesc, căci oamenii mei refuzau să meargă mai departe, din pricina acestor blestemaţi de negri care locuiesc pe aici. Îmi daţi voie să mă prezint: numele meu e Voisin. Fratele meu se va bucura foarte mult când vă voi aduce la el: E vina dv. că vă tratez aşa cum o cere situaţia. N-aş vrea să păţesc şi eu ce a păţit el. *Allez!*

În clipa următoare braţele ne furii răsucite la spate şi înainte de a putea face vreo mişcare de împotrivire ne pomenirăm legaţi fedeleş.

— Aşa! râse locotenentul. Acum sunteţi nevătămători. Prietenilor dv. negri le va merge la fel. Colonelul se va bucura şi ei când îi voi raporta că am prins nişte oameni care au contravenit la legea care opreşte împuşcarea elefanţilor.

În vreme ce vorbea, oamenii lui ne dezarmară, Marian răspunse liniştit:

— Nu ne poţi face o imputare din împuşcarea elefantului. Pentru asta ar trebui să-i faci răspunzători pe Ifi, negrii pitici. Cred că ai observat săgeţile otrăvite din gâtul elefantului?

Locotenentul Voisin păli şi privi speriat în juru-i.

— Cum, diavolii aceia mici sunt prin apropiere? exclamă el. V-aţi întâlnit cu dânşii?

— Tocmai venim din satul lor – răspunse Marian, calm – putem merge oricând acolo, fără grijă, pentru că prin gloanţele noastre i-am salvat pe oamenii care atacaseră elefantul. De altfel, vă pot spune că piticii sunt pe aproape. Au venit cu noi şi au dispărut brusc, cu puţin înainte de a vă ivi dv. A, se pare că dau semne de viaţă!

De la marginea păduricii de mimoze se auzi un ţipăt înfiorător, căruia îi urmară strigăte de spaimă. Apoi veni în goană un soldat negru şi cu glas tremurător raportă într-o franţuzească stricată:

— Domnule locotenent. Bomba a văzut ceva sărind prin iarbă şi în aceeaşi clipă a primit o săgeată otrăvită în gât. Domnule locotenent, oamenii şi-au pierdut capul şi strigă mereu că piticii sunt aici.

— Pornim imediat! porunci locotenentul. În pas alergător înapoi! D-ta iei ariergarda, sergent! Tragi fără cruţare dacă s-

arată vreun diavol de pitic.

Bietul sergent nu părea prea încântat de însărcinarea aceasta, dar era militar şi trebuia să se supună, astfel că în clipa următoare răcni câteva ordine.

Păduricea de mimoze se însufleţi. Furăm împresuraţi de vreo douăzeci de soldaţi şi pornirăm imediat prin luminiş, trecând pe lângă hoitul elefantului.

De-odată, locotenentul se adresă lui Marian:

— Domnule Farrow, v-aţi putea îmbunătăţi situaţia daca i-aţi linişti pe drăcuşorii aceia în caz că ne-ar ataca.

— Oh, domnule locotenent – răspunse prietenul meu – nu cred ca Ifi să vă atace fără temei. Şi motiv cred că au acum, văzând cum au fost luaţi în primire noii lor prieteni, adică noi. Poate că din recunoştinţă vor să ne libereze.

— Atunci le poţi spune că capturarea dv. nu vă primejduieşte de fel, strigă Voisin, enervat. Îţi spun drept, domnule Farrow, te împuşc fără şovăială, dacă vom fi atacaţi.

— Dacă vei mai avea răgaz – răspunse Marian, batjocoritor – părerea mea este, domnule locotenent, că d-ta vei fi prima ţintă a săgeţilor lor otrăvite. Dar puteţi fi liniştit, căci cu noi au fost numai şase pitici, care nu vă pot fi prea primejdioşi. Şi satul e departe.

— Ah! făcu locotenentul, vădit uşurat – atunci se schimbă lucrurile şi nu mai e nevoie să alergăm aşa. Păcat de dv. domnilor, eram gata să pun să fiţi dezlegaţi. Şi, după cum vă spuneam, aţi fi avut o şansă. Acum i se va părea suspect colonelului că sunteţi prieteni cu piticii aceia.

Strigă înapoi câteva cuvinte, în urma cărora soldaţii izbucniră într-un urlet de bucurie. Nu se mai temeau atât de mult acum, căci aflaseră că nu erau decât şase pitici pe aproape.

Locotenentul Voisin o luă înainte, aşa încât rămaserăm oarecum izolaţi, ceea ce îmi îngădui să-i şoptesc lui Marian:

— De ce le-ai spus că erau numai şase Ifi cu noi? Prin asta am pierdut prilejul să putem da bir cu fugiţii.

— Am chibzuit bine înainte de a vorbi – răspunse prietenul meu, zâmbind – vei admite şi tu că acum mergem în mod normal, pe câtă vreme înainte goneam. În felul acesta doi sau trei pitici ne pot urma, iar ceilalţi vor alarma satul. Nu cred să rămânem mult în puterea belgienilor.

— Ai dreptate – încuviinţai eu, umilit. Fireşte că soldaţii se vor vedea siliţi să ne dea drumul când se vor vedea împresuraţi de două sute de negri pitici.

— Cam aşa mi-am spus şi eu – râse Marian – şi poate că se iveşte şi Pongo al nostru în vremea asta.

Era cam pe la amiază şi căldura înăbuşitoare. Băgai de seamă că soldaţii schimbaseră direcţia. Mergeam acum spre sud-vest, ocolind pădurea pigmeilor, îndreptându-ne spre coasta Congo-ului belgian.

După câteva ceasuri de marş ajunserăm într-un luminiş întins unde ardeau multe focuri de lagăr şi se aflau trei corturi mari.

Sosirea noastră stârni însufleţire în rândurile celor vreo sută de soldaţi, câţi erau acolo. Şi larma făcută de ei aduse afară din cortul cel mai mare pe un european al cărui chip nu-l puteam recunoaşte, din pricină că soarele îmi stătea în faţă. Dispăru însă imediat îndărăt în cort, înaintea căruia furăm conduşi noi de către locotenentul Voisin.

— Aşteptaţi aici! zise el, scurt – colonelul va veni îndată să vă ia interogatoriul!

Făcu un semn câtorva soldaţi, care se postară lângă noi şi în spatele nostru.

Nu trecu mult şi dintr-unul din cele trei corturi ieşiră doi soldaţi purtând o targă. Ajunşi lângă noi, o lăsară jos şi traseră la o parte acoperitoarea de ţânţari de la capătul ei.

Trebuie să mărturisesc că mă cam speriai când zării întins pe largă pe celălalt locotenent Voisin, care fusese rănit de creanga zvârlită de Pongo.

În ochii săi lucea o flacără de ură înverşunată şi cu o mânie abia stăpânită scrâşni:

— Acum nu-mi veţi mai scăpa. Mă şi bucur de clipa când veţi fi spânzuraţi de copac.

Marian râse şi zise foarte liniştit:

— Pare că ai friguri şi aiurezi, domnule locotenent Voisin. Aş vrea să ştiu cu ce drept ne vorbeşti astfel şi pentru ce anume faptă urmează să fim spânzuraţi?

— Aţi făcut o încercare de omor asupra mea şi pentru asta vi se cuvine ştreangul! spumegă rănitul. Nu căutaţi să vă apăraţi căci soldaţii mei au văzut că aţi zvârlit creanga pe cortul meu.

— E lesne să-mi închipui că soldaţii vor mărturisi ce li se porunceşte, chiar dacă ar fi să jure strâmb – răspunse Marian – totuşi, am presimţirea, domnule locotenent că nu vom fi spânzuraţi. Dormi liniştit mai departe ca să te însănătoşeşti în curând.

De furie locotenentul nu mai putu zice nimic. În aceeaşi clipă perdeaua cortului se dădu în lături şi fratele rănitului ieşi afară. Făcu un semn acestuia şi spuse:

— Fratele meu e atât de grav rănit încât va rămâne schilod. Vă închipuiţi lesne că pedeapsa ce vă aşteaptă nu va fi prea uşoară.

— Fireşte, ni s-a şi spus că vom fi spânzuraţi, râse Marian. Dar nu prea pun temei pe aiurelile unui om scuturat de friguri. N-aţi putea sfârşi cu comedia asta?

Chipul locotenentului Voisin – cel teafăr – se schimonosi de furie.

— N-o săi mai vorbim de „comedie” – scrâşni el – când veţi simţi funia în junii gâtului. Pentru ca să vă liberaţi aţi încercat să-l ucideţi pe bietul meu frate. După spusele soldaţilor, aţi zvârlit creanga aceea grea. Vă puteţi socoti condamnaţi la spânzurătoare, înainte chiar ca domnul colonel să rostească sentinţa.

— Nu ne pasă nouă, chiar dacă colonelul dv. va hotărî condamnarea noastră – zâmbi Marian – căci zău nu cred că o veţi putea aduce la îndeplinire, oricât v-ar îndemna inima. Avem prieteni mai puternici decât bănuiţi poate.

— Ah! Or fi faimoşii pitici? râse batjocoritor locotenentul Voisin cel teafăr. Cu prietenii ăştia nu mă poţi speria de fel. Dacă ar îndrăzni să vie încoace, îi spânzurăm alături de dv.

— Zău? făcu Marian, batjocoritor. Atunci de ce bâţâiai de frică, colo, în luminiş, stimate domnule locotenent?

Ofiţerul nu mai avu răgaz să-şi descarce mânia, căci în clipa aceea se auzi un glas aspru:

— Domnii par să se bucure mult de apropiata lor moarte?

La intrarea cortului stătea colonelul Roule. Era un bărbat înalt şi uscăţiv, numai os şi piele. Parca să fie un om fioros, care nu cunoştea mila.

Marian îl privi câteva clipe în tăcere, apoi izbucni în râs şi zise:

— Nu, domnule colonel, nici nu mă gândesc la moarte, căci socot că voi trăi încă multă vreme, împreună cu prietenul meu. Am râs numai de felul cum înţeleg, să se poarte ofiţerii dv. Dar vă, rog s-o scurtaţi, căci n-am chef să stau prea mult de vorbă cu dv. Din ce pricină aţi pus să fim urmăriţi şi prinşi ca nişte criminali?

Glasul lui Marian era aspru şi tăios acum, astfel încât chiar colonelul îl privi o clipă înmărmurit. Pe urmă, însă, un rânjet încolţi pe buzele sale şi zise:

— Aţi încălcat pe furiş teritoriul nostru. Aţi ucis două gorile, ceea ce este strict oprit. Apoi v-aţi făcut vinovaţi de evadare şi, cu prilejul acesta – vina dv. cea mai mare – aţi făcut o încercare de asasinat asupra locotenentului Voisin. Crimele acestea cer o ispăşire aspră. Nu e nevoie să vă enumăr pedepsele pentru fiecare vină în parte – e de-ajuns pedeapsa pentru tentativa de omor. E suficientă mărturia celor patru soldaţi care v-au păzit, astfel că n-am nevoie să vă ascult apărarea. Ultima crimă se pedepseşte cu moartea prin

spânzurătoare. În pedeapsa aceasta intră şi pedepsele pentru celelalte crime ale dumneavoastră.

Marian înălţă din umeri şi răspunse calm:

— E drept că nu ne putem apăra, încercaţi vă rog, să ne spânzuraţi! Dar zău nu cred că veţi izbuti.

Chipul colonelului se aprinse de mânie. Făcu un semn locotenentului Voisin care stătea lângă el şi zise cu glas coborât:

— Aceşti doi oameni să fie spânzuraţi imediat de copacul de colo!

III.
CREDINCIOŞII IFI.

SITUAŢIA NOASTRĂ DEVENEA NEPLĂCUTĂ. Nu credeam că belgienii ne vor judeca şi executa atât de repede.

Şi Marian făcu o mutră serioasă, dar apoi râse şi zise:

— Îmi pare rău, domnule colonel, că nu vă voi putea oferi plăcerea acestei privelişti. A! Aţi auzit? Locotenente Voisin, acum să-ţi văd curajul! Haha, e prea târziu, căci nu mai puteţi fugi!

Sunetele care se auzeau jur-împrejur nu prea erau de natură să insufle teamă. Făcea impresia că nişte copii îşi strigau ceva între ei. Dar noi, precum şi ofiţerii şi soldaţii belgieni ştiam că aceste sunete erau scoase de negrii pitici, care îşi dădeau de veste unul altuia. Şi ele se auzeau atât de des şi aproape, încât ne dădurăm seamă că tot luminişul era împresurat.

Colonelul pălise şi glasul său suna cam răguşit când zise:

— Crezi, aşa dar, că ne temem de piticii aceştia? Nu, domnule Farrow, te înşeli. Şi să nu crezi că prin asta vi s-a îmbunătăţit soarta. Cel mult se poate întâmpla ca vreo câţiva din noii dv. prieteni, despre care îmi vorbea locotenentul Voisin, să vă împărtăşească soarta. Haide, spânzuraţi-i.

Era vădit că nu prea îi era plăcut locotenentului să străbată cu noi luminişul, pentru a ne duce la copacul cu pricina, căci în felul acesta ne apropiam de pădurea unde se aflau piticii. Nu cuteza însă să se împotrivească ordinului şi pe de altă parte nu vroia, de sigur, să se arate fricos.

Câte doi negri voinici ne înhăţară cu brutalitate de braţe şi ne târâră spre copac. Dar în ochii lor sclipea spaima de piticii primejdioşi.

Nici eu nu mă simţeam prea liniştit. Alături de mine mergea locotenentul Voisin, cu chipul palid, dar hotărât. Ţinea în mâna dreaptă pistolul greu şi eram încredinţat că nu va sta la gânduri să ne culce la pământ, în clipa când piticii ar încerca să ne libereze.

Îndărătul nostru colonelul răcnea nişte ordine. Întorsei capul şi văzui că soldaţi formaseră un careu în jurul celor trei corturi şi ţineau carabinele pe braţ. Colonelul Roule părea că vrea să-şi salveze cu orice chip preţioasa-i viaţă.

Ajunseserăm la copacul care urma să ne servească de spânzurătoare. Era la vreo zece metri de marginea pădurii şi locotenentul privi atent spre copaci, în vreme ce ridică puţin pistolul.

Strigă apoi o poruncă negrilor şi cei doi de rezervă zvârliră funii groase peste creanga cea mai de jos…

Situaţia devenea foarte serioasă, căci cei doi călăi îşi înnodau laţurile în care aveam să ne dăm ultima suflare.

Mă uitai neliniştit la Marian şi văzui că-şi ţinea privirea încordată spre pădurea din faţă. Îmi aruncai şi eu ochii într-acolo şi aproape să ţip de bucurie, căci zării îndărătul unei tufe făptura uriaşă a lui Pongo al nostru.

Şi locotenentul Voisin îl văzuse şi în aceeaşi clipă ridică braţul cu pistolul. Glonţul porni dar se înfipse în trunchiul copacului în faţa căruia stătuse Pongo cu un moment înainte.

Uriaşul negru se aruncase fulgerător în lături. Un fulger sclipitor ţâşni atunci din tufiş şi locotenentul scoase un răcnet de furie. Cuţitul lui Pongo îi retezase mâna dreaptă de la încheietură.

Cei şase negri ridicară carabinele, dar făcură brusc stânga-mprejur şi scoţând ţipete de spaimă alergară spre careul format de camarazii lor. Căci îndată după ce Pongo zvârlise cuţitul se iviseră dintre tufe temuţii pitici, în mână cu arcurile lor cu săgeţi otrăvite.

— Massers, repede vine! strigă Pongo.

Nu aşteptarăm să ne spună a doua oară. Trecând pe dinaintea locotenentului Voisin, care gemea ţinându-se de ciotul rămas în loc de mână, alergarăm spre pădurea ocrotitoare.

Ajunserăm nevătămaţi la marginea ei, ne strecurarăm printr-o spărtură dintre tufe, pe care ne-o arătă un pitic, cu un semn din cap şi în clipa următoare ne pomenirăm în faţa lui Pongo.

— Foarte bine va fi, Massers! zise el, râzând din toată inima.

Apoi luă cuţitul din mâna unui tovarăş de-al său şi ne tăie legăturile cât ai clipi din ochi.

— Veniţi repede, Massers! adăugă apoi. Askari nu vine după noi, frică de Ifi.

Piticii se strecurări îndărătul nostru în pădurea ocrotitoare. Recunoscurăm pe Umpa şi Waso, cărora le strânserăm

mâinile. Apoi veni şi Sesso, fabricantul de otrăvuri şi zise, plin de bucurie:

— Ifi foarte mulţumiţi că salvat Massers. Massers poate fi liniştit de duşmani. Ifi acum prieteni de la Pongo, ei însoţeşte Massers.

Vestea aceasta ne bucură. Sub ocrotirea lor n-aveam ce să ne mai temem de belgieni, căci soldaţilor negri părea să le fie frică de pitici ca de ciumă.

Dar Marian zise deodată:

— Ar trebui să-ncercăm să ne luăm înapoi armele. Ce să facem în pădurea seculară fără puşti şi pistoale? Sesso, ne-ar ajuta piticii la treaba aşa?

Uriaşul vorbi cu Umpa, care părea să fi luat conducerea cetei de pitici. Umpa dădu din cap cu însufleţire, astfel că nici nu mai era nevoie de tălmăcirea lui Sesso, că pigmeii sunt gata să ne dea o mână de ajutor.

Marian păşi spre marginea luminişului, temându-se mereu să nu fie văzut de Askari, îl urmai şi ne ghemuirăm îndărătul unei tufe dese, prin frunzişul căreia însă, puteam cuprinde cu privirea luminişul.

Soldaţii stăteau tot în careu, privind cu teamă spre pădurea în care îi ştiau pe pitici. Colonelul şi locotenentul Voisin – cel care trebuia să ne spânzure – nu erau de văzut; cu siguranţă că Roule pansa mâna rănitului.

Marian strigă cât îl ţinea gura:

— Domnule colonel Roule, vreau să-ţi vorbesc.

Rezultatul cererii sale fu că soldaţii care stăteau cu feţele la noi, îşi scoaseră îndată carabinele de pe umăr. Atunci, Pongo, care ne urmase pe nesimţite, le răcni câteva cuvinte şi îndată îşi lăsară armele în jos. În acelaşi timp se împrăştiară puţin, astfel că acum puteam vedea bine corturile.

— Ce le-ai spus? întrebă Marian.

— Pongo spus că Ifi vine dacă nu lasă puşti jos şi împrăştie – răspunse uriaşul – Masser strigă acum iar.

Marian îl chemă din nou pe colonel şi atunci locotenentul Voisin cel rănit, care stătea încă pe targă în faţa cortului, se ridică în capul caselor şi strigă înciudat:

— Colonelul trebuie să-l panseze pe fratele meu, căruia i-aţi retezat mâna dreaptă. Oh… ti…

Trase o înjurătură şi se întinse la loc.

N-aveam încotro şi trebuia să aşteptăm până ce colonelul va fi gata cu pansamentul. Marian făcu o mutră cam nemulţumită şi zise:

— Nu ştiu de ce, dar am presimţirea că nu e bine pentru noi să aşteptăm prea mult. În definitiv ar putea şi locotenentul şi dea ordin soldaţilor să scoată afară armele noastre.

Şi imediat strigă:

— Domnule locotenent Voisin, porunceşte să ni se aducă încoace armele. Nu i va întâmpla nimic aducătorului. Dacă refuzi, însă, voi fi nevoit să-i pun pe pitici să ni le scoată. Dar repede te rog!

Era vădit că Voisin se afla în încurcătură. Ridică iar capul şi răspunse:

— În privinţa aceasta nu pot hotărî eu; trebuie să aştepţi până isprăveşte colonelul.

— Atunci vorbeşte d-ta acum cu dânsul – zise Marian – te aude el din cort şi-şi poate da încuviinţarea. Dar spune-i, rogu-te, ca nu glumim. Piticii noştri sunt gata să ne aducă lucrurile şi soldaţii dv. nu vor cuteza să se împotrivească.

— Bine, domnule Farrow, voi vorbi îndată cu colonelul, răspunse Voisin.

Apoi auzirăm că strigă ceva spre intrarea cortului, dar nu înţeleserăm ce spunea.. Vorbi mai multă vreme, până ce Marian deveni nerăbdător şi interveni iar:

— Domnule locotenent, dacă până-n trei minute n-aveam îndărăt armele, îi pun pe pitici să ni le aducă. Acesta e ultimul meu cuvânt.

Marian vorbise cu atâta hotărâre, încât locotenentul strigă în cort câteva cuvinte pe un ton destul de energic şi imediat se ivi colonelul la intrare.

Uniforma lui de culoare deschisă era pătată de sânge şi cu chipul său furios făcea o impresie fioroasă.

— N-aveţi pic de omenie, după cum văd – strigă el Trebuia doar să opresc hemoragia locotenentului! Ce pofteşti?

— Că nu trebuie s-avem omenie am învăţat de la dv. – răspunse Marian, cu asprime – dorim să ne recăpătăm armele, după cum ştiţi prea bine. Mai aveţi timp două minute! Dacă până atunci nu ne sunt aduse, voi pune pe Ifi să facă treaba asta.

Colonelul îşi privi ceasornicul-brăţară. Apoi zise, spre mirarea mea:

— Bine, voi pune să vi se aducă armele!

Strigă o poruncă unui negru, dar acesta se codi s-o îndeplinească. Când însă colonelul îşi trase, furios, pistolul de la brâu, omul o rupse din loc, alerga îndărătul cortului şi după câteva minute se întoarse cu armele noastre.

Apoi rămase iar locului în faţa colonelului, care începu să răcnească la el, arătând cu mâna spre pădurea unde ne aflam noi.

— Pongo, spune negrului că n-are de ce să-i fie teamă – zise Marian.

Dar camaradul nostru negru dispăruse.

Ne privirăm miraţi câteva clipe, apoi, însă, ne întoarserăm iar ochii spre luminiş. O fi avut Pongo motivele sale să se facă nevăzut pe nesimţite.

Atunci îl văzurăm pe soldat venind spre noi cu paşi şovăitori.

— Păcat că nu-i Pongo aici, să-i spună că n-are de ce să se teamă. Acum pierdem timp pentru că omul merge atât de încet din pricina fricii.

— Ei, câteva minute mai mult sau mai puţin n-au importantă – zisei eu.

— Ba nu e aşa. Îţi spuneam că presimt că vom întâmpina ceva neplăcut dacă nu ne luăm tălpăşiţa cât mai repede de aici. Uite că omul s-a apropiat destul de mult, acum poate pune armele jos şi eu le voi lua.

Vroiam să-l opresc pe Marian, căci cu toată teama pe care o arăta negrul, nu prea aveam încredere în el. Dar prietenul meu şi ocolise tufa şi ieşi înainte negrului, care se opri îndată când îl văzu.

Marian se apropiă de soldat şi întinse mâna să ia armele noastre, pe care celălalt le avea în mâna stângă, în vreme ce pistoalele sale şi le înfipsese în brâul de piele.

Când prietenul meu puse mana pe cele doua puşti, negrul le trase repede către sine, astfel ca Marian, care nu se aşteptase la asta fu cat pe aci să cadă în nas.

În aceeaşi clipă vicleanul negru duse fulgerător mâna la spate pentru ca apoi să-l izbească pe Marian cu putere în tâmpla, cu o măciucă scurtă de lemn.

Prietenul meu dădu să cadă, dar soldatul il înhăţă din zbor, îl ţinu ca un scut în faţa lui şi-l trase repede spre cortul, înaintea căruia stătea colonelul, rânjind.

Şi de-odată, ceilalţi soldaţi păreau că nu se mai tem de săgeţile otrăvite ale piticilor căci închiseră iar careul şi ridicară carabinele.

Câteva clipe stătui ca încremenit. Unde rămăseseră piticii – unde era Pongo? Cu siguranţă că el l-ar fi putut pune cu botul pe labe pe soldatul acela viclean.

Tocmai mă gândeam să pătrund mai adânc în pădure ca să-l caut pe Pongo, când deodată se ivi lângă mine.

— Masser Bertram, va fi rău – şopti el – Masser Farrow prizonier. Ifi nu ştie dacă trebuie lupte. Multe Askari vine.

Asta era o veste cât se poate de rea. Ce ne făceam dacă cei o sută douăzeci de soldaţi din luminiş primeau întăriri?

— Trebuie să-l eliberăm pe prietenul meu, apoi o luăm la fugă cu Ifi, zisei îngrijorat lui Pongo. Spune-le să nu pornească la atac, căci vom încerca să ne folosim de vicleşug. Să rămână însă aici; ca să ne acopere fuga.

Pongo încuviinţă cu un gest şi dispăru în desiş. Când privii în luminiş, putui vedea cortul colonelului şi pe acesta uitându-se batjocoritor, spre pădure, iar la picioarele sale zăcea nemişcat Marian.

Roule ridică mâna şi strigă:

— Domnule Bertram, vrei să te predai de bună voie? Poate că în felul acesta ţi se uşurează soarta! Altminteri îţi vom spânzura prietenul în faţa ochilor d-tale. Nu ne mai temem acum de prietenii dv., piticii, căci uite că vin camarazi de-ai mei cu trupe noii.

— Spunând acestea arătă spre partea stângă a luminişului şi văzui într-adevăr ivindu-se dintre tufe vreo zece negri vânjoşi, urmaţi de trei ofiţeri europeni.

Veneau apoi în pas alergător alţi soldaţi din ce în ce mai mulţi, până când luminişul se umplu cu încă vreo două sute de Askari.

Cei trei ofiţeri se apropiară de Roule, care-i salută cu însufleţire. Urmă o convorbire mai lungă, apoi unul din noii sosiţi se întoarse spre tufa îndărătul căreia stăteam eu şi răcni:

— Vino repede încoace, altminteri viu să te iau!

Îmi făcui îndată planul, care se întemeia pe şiretenie. De aceea nu răspunsei şi urmarea fu că individul veni cu paşi energiei spre locul unde eram.

Omul era foarte viteaz, căci cu siguranţă că Roule îi povestise despre pitici. Părea însă că nici nu se gândeşte la săgeţile otrăvite, îşi scoase pistolul şi se apropia hotărât de tufa care mă adăpostea. Când ajunse la doi paşi strigă încăodată foarte energic:

— Ieşi afară repede!

Îi vedeam picioarele şi îmi veni o idee buna. Smulsei repede din pământ o tufa mare de iarba şi o luai în amândoi pumnii. Apoi încercai să vad pe care parte va înconjura el tufişul. Nu ma lăsa mult să aştept căci paşi spre stânga.

Ma târâi îndată la dreapta, ferindu-mă să fac zgomot. Ajunsei astfel în luminiş, unde ma ridicai şi sării prin faţa tufişului spre spărtură din frunziş în care pătrunsese adversarul meu.

Precum mă aşteptasem, ofiţerii belgieni, care firește că erau cu privirea încordată spre tufiş, răcniră cât îi ţinea gura la ivirea mea:

— Gaston, înapoi, înapoi, vine!

Dar în aceeaşi clipă eu mă şi aflam îndărătul ofiţerului, care se-ntoarse brusc şi ridică fulgerător revolverul. În aceeaşi clipă eu îi zvârlii în ochi bulgărele de pământ cu iarbă.

O împuşcătură detună şi glonţul şuieră deasupra capului meu, dar eu şi sărisem înainte, îi prinsei cu stânga mâna la

încheietură, cu dreapta îl strânsei de beregată şi-l trăsei în desiş.

Din pricina surprizei sale izbutii să-l târăsc vreo opt paşi în pădure. Aci începu să se zbată şi băgai de seama că era foarte puternic.

Luptam însă în furia disperării, îi ţineam încleştata mâna cu revolverul şi-i strânsei beregata, cât îmi îngăduiau puterile. Dar şi el începu să-mi dea la pumni cu stânga, pe care o avea liberă şi eram gata să cred că în cele din urmă ma va birui – când deodată mădularele i se moleşiră şi se prăbuşi la pământ…

— Foarte bine, Masser Bertram – zise râzând, Pongo, care intervenise în luptă la momentul potrivit – acum fugim repede?

Spunând acestea ridică pe umeri trupul voinic şi porni înaintea mea pe o potecă îngustă. După vreo câteva minute ajunserăm într-un mic luminiş, unde se aflau adunaţi vreo douăzeci de pitici. Printre ei erau şi Umpa, Waso şi negrul Sesso.

Ofiţerul prizonier fu legat fedeleş şi eu îi luai revolverul.

— Ce facem acum, Masser? întrebă Pongo.

Ifi nu vrea intervine energic, căci atunci Masser Farrow va fi omorât. Ifi însă cu plăcere face tot ce spune Masser Bertram.

— Trebuie să încercăm să-l liberăm prin vicleşug pe prietenul meu, zisei îndată. Sau să-l schimbăm cu prizonierul acesta de aici. Dar eu n-am încredere în belgieni şi cu siguranţă că vor încerca să ne înşele. Hai cu mine înapoi, Pongo, voi vorbi eu cu ofiţerii. Spune-le însă piticilor să încercuiască luminişul şi să nu lase nici un soldat să iasă. N-ar fi rău ca Ifii, prin strigătele lor, să dovedească soldaţilor noii-veniţi că sunt mereu la posturile lor.

— Foarte bine, Masser – răspunse Pongo – eu spune îndată la Ifi.

Vorbi cu fabricantul de otrăvuri Sesso, care tălmăci apoi dorinţa mea micului Umpa. Piticul încuviinţă imediat şi dădu o poruncă unuia din oamenii săi, care se făcu nevăzut ca un viezure între tufe.

Eu mă dusei cu Pongo înapoi spre tufişul unde îi luasem prizonier pe ofiţerul belgian. Când ajunserăm în apropiere, auzirăm de-odată de jur-împrejurul luminişului ţipetele Ifilor, aşa cum cerusem eu.

Mersei ceva mai repede şi curând fui iarăşi îndărătul tufişului. Soldaţii noii se alăturaseră de ceilalţi şi formaseră un cerc strâns. Văzul ieşind deasupra şirurilor lor casca tropicala a colonelului Roule şi strigai:

— D-le colonel, l-am luat prizonier pe domnul Gaston. Vreţi să vi-l dau înapoi în schimbul prietenului meu? Altminteri pun pe Ifi să intervină. Vă dau cinci minute timp de gândire.

Nici nu trecură bine trei minute şi colonelul Roule strigă peste capetele negrilor:

— Bine, mă învoiesc! Aduceţi-l pe locotenentul Gaston la marginea luminişului, iar noi îl aducem pe dl. Farrow în faţa soldaţilor. Vom da o comandă şi ei vor porni în acelaşi timp. În felul acesta au amândoi aceleaşi şanse.

— Şi Ifii se vor retrage când vom căpăta înapoi armele – strigai eu.

— Bine – răspunse Roule – un om al meu va aşeza armele la pământ lângă tufişul de colo. Eşti înţeles?

— Da, răspunsei şi-l rugai pe Pongo să-l aducă pe prizonierul belgian.

IV.
PRIZONIERA.

RĂMĂSEI SINGUR ÎNDĂRĂTUL TUFIŞULUI. N-aveam de ce să mă tem, căci acum aveam o armă şi apoi erau în apropiere piticii cu săgeţile lor otrăvite.

Totuşi, răsuflai uşuraţi când se ivi Pongo, cu ofiţerul belgian, care îşi recăpătase în vremea asta cunoştinţa. Locotenentul mi se adresă îndată, foarte aspru:

— Asta n-am să ţi-o uit. Vom mai avea noi prilejul să stăm de vorbă!

— Fii liniştit! îl îndemnai, calm – nu uita că te afli în puterea mea. Şi pot să-ţi spun că am făcut experienţe atât de proaste cu camarazii d-tale, încât voi proceda acum fără pic de cruţare de îndată ce voi observa un cât de slab indiciu de trădare. După cum m-am înţeles cu colonelul Roule, vei fi schimbat acum cu prietenul meu, care e prizonier la dv. Hai în luminiş, dar îţi atrag luarea-aminte că rămân în spatele d-tale, cu revolverul întins. O singură mişcare suspectă şi eşti mort! Fireşte că mâinile vor urma să-ţi fie legate la spate şi vei porni spre lagărul d-tale, abia când se va da comanda: „înainte!”.

Locotenentul Gaston îmi aruncă o privire plină de furie, dar tăcu şi porni înaintea mea în jurul tufişului. Eu îl urmai, ţinând revolverul lipit de spatele lui.

— Stai! poruncii, când ajunserăm în faţa tufişului.

Apoi strigai spre luminiş:

— Colonele Roule, sunt gata să-l las să pornească pe locotenentul d-tale. Adu-l pe prietenul meu!

Spre bucuria mea, careul format de soldaţi se desfăcu şi Marian păşi înainte, urmat de colonel.

— Armele săi fie aduse când prietenul meu va fi la mine, apoi ne vom retrag cu Ifii, adăogai eu.

— Bine – răspunse Roule – te fac atent, însă, că vom încerca totuşi să punem iarăşi mâna pe voi. Şi chiar dacă vă veţi întoarce singuri în lagărul nostru, să nu vă aşteptaţi la cruţare.

Dacă vom fi atât de proşti să ne întoarcem fireşte că-ţi vei putea pune la îndeplinire ameninţarea, rasei eu.

— Bine, bine, vom vedea noi! Acum hai să facem schimbul de prizonierii Unu, doi, trei!

Văzui lămurit că dăduse un ghiont lui Marian, care avea şi el mâinile legate la spate şi prietenul meu porni îndată spre mine.

Imediat îl ghiontii şi eu pe locotenentul Gaston şi-l îndemnai:

— Haide, porneşte!

Dar ofiţerul se mai întoarse odată spre mine şi scrâşni:

— Ne-om mai întâlni noi, domnule Bertram şi atunci nădăjduiesc să am eu puterea în mână.

— Bine, bine, la revedere! Hai, cară-te!

Gaston făcu paşi mari, căci Marian ajunsese aproape la mijlocul luminişului. Când se întâlniră amândoi, belgianul strigă ceva prietenului meu, care răspunse înălţând din umeri.

Marian mai era la câţiva metri numai de mine, când se opri brusc. Şi eu mă înspăimântai şi făcui câţiva paşi înainte, căci din cortul colonelului răsună de-odată glasul ascuţit al unei femei, care strigă în limba engleză:

— Ajutor, ajutor! Eliberaţi-mă, salvaţi-mă!

Pe urmă glasul se frânse brusc cu un gâlgâit, ca şi cum i s-ar fi vârât femeii un căluş în gură.

O clipa eu şi Marian ne privirăm ţintă, apoi îl auzi pe camaradul meu strigând:

— Înapoi, Mariane, tot nu mai putem fi de vreun ajutor acum. Trebuie să fiu liber mai întâi şi să-mi recapăt armele. Repede în păduri!

Îmi dădui îndată seamă că are dreptate şi mă întorsei. Când furăm amândoi îndărătul tufişului îl auzirăm pe colonelul Roule, care ne observase:

— Voi da ordin să vi se dea armele, apoi plecaţi cu piticii voştri! Altminteri ştiţi ce v-aşteaptă! Dar revolverul locotenentului Gaston trebuie să-l înapoiaţi.

Nici nu-l învrednicirăm cu vreun răspuns, căci eu eram preocupat de fata care strigase după ajutor, iar Marian il pusese pe Pongo să-i taie legăturile.

Nu trecu mult şi un soldat purtând armele noastre se desprinse din rândul camarazilor săi şi porni spre tufiş. Nu

părea de loc fricos, se apropia până la doi metri, puse armele jos, apoi se dădu înapoi câţiva paşi, cu braţele încrucişate pe piept.

— Pongo aduce arme, se oferi credinciosul negru.

Îmi luă din mână pistolul locotenentului Gaston şi înconjură tufişul.

Fără să scape o clipă din ochi pe soldat el strânse armele noastre, merse apoi îndărăt până la tufiş, aruncă celuilalt revolverul lui Gaston şi veni îndărăt la noi.

Ne echiparăm repede şi pornirăm mai adânc în pădure.

Decodată Marian se opri şi se adresă camaradului nostru:

— Pongo, ai auzit şi tu pe femeia care striga. E o englezoaică şi ne cerea s-o eliberăm. Trebui, s-o scoatem de la belgieni. Vrei să ne ajuţi? Şi crezi că Ifii vor primi să rămână aici până vom sfârşi treaba?

— Pongo ajută Massers – răspunse uriaşul îndată – şi Ifii rămâne aici, e prieteni de la Massers şi Pongo…

Merserăm la luminişul apropiat, unde se afla Umpa cu uriaşul Sesso şi câţiva tovarăşi de trib.

Pongo vorbi cu fabricantul de otrăvuri şi când acesta tălmăci lui Umpa cuvintele, piticul dădu din cap.

Ştiam acum că avem un ajutor preţios şi că puteam nădăjdui în ce privea eliberarea fetei. Îi spusei lui Marian:

— Cel mal bun lucru e s-o scoatem pe faţa după ce s-o lăsa întunerecul, ceea ce nu va mai dura mult. Atunci soldaţii vor fi ocupaţi să-şi fiarbă mâncarea şi ne va fi lesne să trecem neobservaţi printre ei.

— Ei, chiar atât de uşor să nu ne închipuim ca va merge treaba – râse Marian – cred ca vor fi cu mare băgare de seamă chiar când s-or îndeletnici cu fiertura ler. Hainele noastre deschise ne vor da imediat de gol. Cel mai bun lucru ar fi să ne putem vopsi în vreun fel, ca să nu batem la ochii pe întunerec.

— N-ar fi rău – încuviinţai eu – poate ştie Pongo vreun mijloc cu care să ne putem vopsi hainele.

Marian îl întrebă pe uriaşul negru, care se grăbi să răspundă:

— Pongo cunoaşte nuca, face lucruri negru de tot. După aceea, când Massers spală, iarăşi alb.

— Asta e şi mai bine! zise Marian. Atunci caută-ne repede nucile alea, Pongo!

Uriaşul dădu din cap, chemă pe doi din tovarăşii săi de trib şi dispăru cu el în pădure.

După vreo zece minute se înapoiară, fiecare din ei având în mâini câteva nuci, pe jumătate atât de mari ca nucile de cocos.

Pongo desprinse coaja groasa şi verzuie de pe ele şi începu să frece cu ea costumele noastre. Imediat stofa kaki se făcu neagră, de tot.

Deoarece Pongo ne încredinţa că vopseaua se poate îndepărta lesne şi de pe piele, ne frecarăm şi mâinile şi obrajii. Acum puteam cuteza să păşim în luminiş, de îndată ce se va înnopta.

După ce îmbucarăm ceva din merindele aduse de Pongo, se lăsă şi întunerecul.

Marian orândui ca numai noi doi şi Pongo să ne furişăm în lagărul Belgienilor. Câţiva partizani de-ai lui Pongo urmau să rămână îndărătul tufişului, ca să poată interveni la caz de nevoie. Dar până la înapoierea noastră, Ifii urmau să împresoare luminişul şi să nu lase pe nimeni să treacă. Trebuiau să rămână liniştiţi, însă, pentru ca belgienii să creadă că ne retraseserăm.

Întovărăşiţi de Pongo şi oamenii săi, pornirăm repede spre tufişul de unde urma să întreprindem primejdioasa expediţie.

Când ajunserăm şi privirăm în luminiş, văzurăm multe focuri mici, la care soldaţii negri se îndeletniceau cu prepararea mâncării. În faţa cortului colonelului ardea un foc mare, în jurul căruia zărirăm pe Roule, cei trei ofiţeri noii şi două târgi – ale fraţilor Voisin.

Belgienii stăteau de vorbă atât de nepăsători, încât lucrul îmi bătu la ochi, ceea ce mă făcu să-i şoptesc lui Marian:

— Nu cumva ne întinde o cursă cu nepăsarea lor? Nu se poate să nu presupună că vom face încercarea de-a elibera pe prizonieră.

— Nici eu nu ştiu ce să cred – răspunse Marian – dar nu trebuie să ne lăsăm stingheriţi de la planul nostru. Cel mai bun lucru cred că e să ne strecurăm pe aici la stânga printre focurile alea mici, care sunt la cel puţin zece metri unul de altul, Apoi ajungem în spatele cortului colonelului, tăiem pânza şi scoatem afara pe prizoniera.

— Aşa cum zici tu e simplu de tot – dar o fi şi în realitate la fel?

— Asta om vedea. Haide, la drum!

Se târa înainte, eu după el, apoi Pongo. Înaintam cu băgare de seamă în patru labe prin iarba înaltă a luminişului.

În cele din urmă descoperirăm şi sentinelele, a căror lipsă până acum îmi bătuse la ochi. După, cat se părea erau numai patru, care păşeau în jurul lagărului, la distanţe mari. Dădeau însă mai multă atenţie focului, decât luminişului, de unde putea veni duşmanul.

Izbutirăm să le înşelăm atenţiunea şi târându-ne repede mai departe ajunserăm în lagărul propriu-zis.

Acum trebuia să ne furişăm printre focurile care, după cum spuneam mai sus, se aflau la zece metri unul de altul. Negrii erau atât de ocupaţi cu mâncarea lor că nici nu întorceau capul măcar. Vorbeau între ei şi într-un rând izbucniră în râs, în cuvintele unuia de-ai lor.

În clipa aceasta Pongo îmi atinse piciorul şi deoarece când negrii izbucniseră în râs Marian se târâse repede înainte, socotii că era un semn să mă grăbesc şi eu. Aşa şi făcui şi fui foarte mulţumit când focul rămase în urma mea.

Prietenul meu se târa acum mai repede. Terenul era şi el prielnic pentru aceasta, căci aici erau focuri puţine, pentru că ne apropiam de corturile ofiţerilor. Se ridicaseră trei corturi noii pentru ofiţerii sosiţi de curând şi la umbra celui mai din margine ne strecurarăm înainte, până puturăm auzi lămurit glasurile ofiţerilor. Vorbeau despre noi şi mă simţii uşurat când îl auzii pe locotenentul Gaston spunând:

— Se vor feri să-şi rişte capul de dragul unei fete. Şi vor avea încă mult de furcă până să iasă din ţinutul nostru. Mâine dis de dimineaţă mă iau după dânşii cu oamenii mei. Pe Farrow ăla trebuie să pun mâne neapărat.

— Atât de lesne nu va fi, dragă Gaston – zise colonelul – uiţi se vede că blestemaţii aceia Ifii pitici sunt de partea aventurierilor. Cu toată vitejie d-tale recunoscută, eşti neputincios împotriva săgeţilor lor otrăvite.

— Asta o ştiu, d-le colonel – răspunse locotenentul – dar mă voi feri să m-apropii prea mult de piticii ăia. Cu oamenii mei voi observa numai când cei doi aventurieri; cu uriaşul lor însoţitor, vor părăsi satul piticilor şi când se vor fi îndepărtat îndeajuns, voi pune mâna pe ei.

— Dragă Gaston, nici cu asta nu vei izbuti – interveni unul din camarazii săi – cei doi indivizi îşi vor spune şi ei la fel şi nici nu se vor opri în lagărul piticilor, ci vor porni îndată mai departe. Şi avansul acesta nu-l vei putea câştiga în nici un caz.

— Dar trebuie şi el să doarmă şi să se odihnească, altminteri cad şi mai uşor în mâinile mele. Domnule colonel, la drept vorbind ăia n-au făptuit nici o crimă. Fireşte, i-au denunţat portughezii, pentru că negrii congolezi au evadat din închisoare şi au fugit cu dânşii, dar ăsta nu e motiv pentru ca noi să intervenim. Şi pe cele două gorila le-au ucis în legitimă apărare. De ce atunci urmărirea asta înverşunată?

— Pentru că negrii congolezi de pe teritoriul acesta au devenit foarte neliniştiţi – răspunse colonelul – şi prezenţa acestor doi aventurieri cunoscuţi ne sileşte să intervenim din motivul că ei sunt cu siguranţă de partea însoţitorului lor negru, în ai cărui sat au izbucnit întâi neînţelegerile. Păcat, m-aş fi aşteptat ca indivizii să se înapoieze în lagărul nostru,

când au auzit-o ţipând pe englezoaica aia. Ai însă dreptate, Gaston, nu-şi riscă ei pielea pentru o fată pe care nici n-o cunosc. Ar fi şi fără folos pentru ei dacă ar încerca acum s-o elibereze.

— N-ar strica de fel ca soldaţii să aprindă focuri mai mari – zise un altul – căci ăştia doi aventurieri sunt atât de îndrăzneţi încât ne-am putea aştepta la vizita lor.

— Nu vor fi însă atât de proşti să şi vie, râse locotenentul Gaston. Dacă ar vrea într-adevăr să pornească la întreprinderea asta primejdioasă, vor veni abia peste câteva ceasuri, când vor socoti că lagărul doarme. Atunci însă posturile noastre vor fi întărite şi cu greu vor putea să se apropie neobservaţi.

— La fel gândesc şi eu – încuviinţă colonelul – şi vor mai fi ştiind ei că spre ziuă somnul omului e mai greu. E drept că s-ar putea să le facă de petrecanie sentinelelor, dar voi pune pază îndoită în jurul cortului meu.

— Hm; nu ştiu dacă va folosi la ceva, căci tovarăşul lor Pongo are însuşiri neasemuite. Mă tem că ăla e în stare să doboare toate santinelele pe nesimţite.

— La dracu, locotenente Gaston – zise colonelul – toate astea sunt exagerări. O fi Pongo al lor cum o fi, dar nici soldaţii noştri nu-s de lepădat. E drept însă că cei doi aventurieri au avut un noroc ciudat cu piticii. Alţii în locul lor n-ar fi scăpat teferi venind în atingere atât de apropiată cu primejdioşii Ifi. Ba ei s-au şi împrietenit cu dânşii.

— Da, domnule colonel – încuviinţa Gaston – norocul lor e tot atât de mare ca şi îndrăzneala lor. Şi de aceea mă şi tem că vor izbuti s-o elibereze pe prizonieră. Nu m-aş mira de fel dacă ar şi fi în lagăr, în apropierea noastră.

— Ei, Gaston, ai început să vezi stafii! râse colonelul. Or fi ei îndrăzneţi, nu zic, dar eu îi cred destul de deştepţi ca să chibzuiască bine înainte de a porni în o astfel de întreprindere. Cum să răzbată ei printre soldaţii noştri şi s-o elibereze pe prizonieră? Asta e cu desăvârşire exclus.

— De, să nu ziceţi vorbă mare! stărui Gaston. Poate că şi-or fi spus că acum e prilejul cel mai nimerit, tocmai pentru că lucrul pare cu neputinţă. Şi s-or fi gândind ei că mai târziu vom întări posturile.

— Eu fac prinsoare pe ce vrei, Gaston – zise iar colonelul – că vor veni abia spre dimineaţă, dacă nu şi-or da seama până atunci de imposibilitatea acestei întreprinderi îndrăzneţe. Cred că vor fi mulţumiţi dacă vor scăpa ei singuri teferi din Congo belgian.

— Le-oi face eu cât mai grea scăparea – scrâşni Gaston – în primul rând îl voi prinde pe Bertram ăla care şi-a bătut joc de

mine. Ca un copoi mă voi ţine pe urma lui.

— Eu unul îţi doresc izbândă – zise colonelul.

— Askarii vor mai pierde o jumătate de ceas cu mâncarea, urmă locotenentul Gaston. După aceea aş pune să se aprindă focuri mari şi să se întărească paza, dacă îngăduie domnul colonel.

— Fireşte că îngădui – încuviinţă Roule – deşi socot că nu e încă nevoie.

Asta era o indicaţie pentru noi să procedăm repede ia eliberarea prizonierei, altminteri ni se tăia retragerea mai târziu.

Marian care se afla alături de mine, ma ghionti şi şopti:

— Înainte!

Apoi se târî spre stânga, înaintea mea, ca s-ajungă la cortul colonelului.

Peste câteva minute ne şi aflam în spatele cortului.

Marian se ridică, după cum băgai de seamă din mişcările sale, apoi auzii fâşâitul uşor făcut de cuţitul său care tăia pânza.

Lucrul trebuia făcut cu mare băgare de seamă, căci se putea ca prizoniera să se sperie şi să scoată un ţipăt, ceea ce ne-ar fi adus duşmanii pe cap.

Încordat la culme mă lăsai în genunchi lângă. Marian şi după câteva minute îi auzii şoptind:

— Am tăiat pânza cât trebuie. Bănuiesc că fata e legată, uşa că va fi nevoie s-o scoatem pe braţe afară şi deci va trebui să intri şi tu. Dar unde o fi rămas Pongo?

— Când ne-am târât printre cele două focuri, am simţit pentru ultima oară mâna lui pe piciorul meu – răspunsei – crezusem că e un semn sa înaintez mai repede.

— Aşa? făcu Marian. Chestia nu-mi place de fel, negrii râdeau doar atât de tare! Poate că el a băgat de seama ceva deosebit şi vroia numai să te prevină?

— Păi… atunci e prea târziu acum – zisei eu – sau vrei poate să dăm înapoi când ne aflăm atât de aproape de ţintă?

— Asta nu, trebuie însă să fim cu şi mai multă luare-aminte. Ia ţine tu jumătatea asta a pânzei! Voi striga încetişor înăuntru. Poate că nu i-au pus căluş prizonierei.

— Dar dacă e vreo sentinelă lângă ea?

— Atunci va trebui să lucram repede de tot. În primul rând vreau să mă încredinţez dacă faţa e în cort.

— Ai dreptate – încuviinţai – dă încoace să ţiu pânza!

Marian îmi dădu colţul pânzei de cort tăiată şi desfăcurăm deschizătura, apoi prietenul meu vârî capul înăuntru.

— Fii liniştită, domnişoară! şopti el în întunerecul din cort. Am venit să te eliberăm.

— Oh, Cerul vă trimite! Răspunse o voce slabă de fată – sunt legată… tăiaţi-mi repede funiile!

Fără să mai stăm la gânduri ne târâirăm cu băgare de seamă înăuntru şi Marian întrebă în şoaptă:

— Unde eşti?

— Aici, veniţi repede!

Ne luarăm după glas şi dădurăm curând de un culcuş, pe care dibuirăm o făptură omenească.

— Taie tu legăturile de la picioare! îmi şopti Marian.

În aceeaşi clipă ne dădurăm înapoi speriaţi. Dinspre culcuş ţâşni lumina puternică a unei lanterne, care ne orbi şi fără să ne dăm seamă ce şi cum ne simţirăm înhăţaţi pe la spate de nişte mâini vânjoase. După câteva momente zăceam la pământ legaţi fedeleş.

V.
UMPA, SALVATORUL.

CÂTEVA CLIPE rămăsei cu desăvârşire buimăcit. Un hohot de râs batjocoritor mă trezi la realitate şi atunci începui să-mi rotesc privirea prin cort.

Dinspre culcuşul pe care zăcea faţa legată ne orbea încă lumina lanternei. Pânza din dreptul uşii fu dată în lături şi intrară colonelul Roule, locotenentul Gaston şi încă unul din ofiţerii noii.

— Bravo, Renard! izbucni Gaston, râzând. Ai jucat de minune rolul fetei prizoniere!

— Chestia mi-a făcut mare bucurie, răspunse un glas bărbătesc dinspre culcuş. Dar tot meritul este al domnului colonel, care a avut o idee atât de bună.

Cu aceste cuvinte sări jos din culcuş… al treilea din ofiţerii noii-sosiţi.

Acum îmi dădui seama de viclenia belgienilor. Ei îşi spuseseră ca noi nu vom lăsa în mâinile lor o fată străină şi astfel tânărul ofiţer primise să joace rolul acela, cu deplin succes de altfel.

Dar cum băgaseră de seamă apropierea noastră?

Nu aşteptarăm mult ca să căpătăm lămuriri, căci locotenentul Gaston ni se adresă cu glas batjocoritor:

— Care va să zică, domnilor, v-am prins în lagărul nostru. Şi aţi mai făcut prostia să vă spoiţi cu negru şi să tăiaţi pânza cortului! N-aţi observat la marginea luminişului sfoara pe care am întins-o în faţa tufişului? Ţineam capătul ei în mână aici lângă foc şi când am simţit o smucitură, ştiam că veniţi. Atunci camaradul meu Renard a intrat repede în cort ca să-şi joace rolul de prizonieră.

— Domnule Bertram – zise colonelul cu asprime – d-ta singur ai încuviinţat să vă spânzurăm ca spioni, dacă vă vom mai prinde odată în lagărul nostru. Ei bine, lucrul s-a întâmplat şi cred că nu puteţi avea nimic împotrivă dacă ne vom ţine de cuvânt.

— N-ar avea nici un rost să protestăm – zisei eu, furios – dar procedeul dv. constituie totuşi o ruşine, nevrednică de nişte ofiţeri.

— La război, ca la război – răspunse Roule – şi eu consider chestia dintre noi ca stare de război.

— Domnule colonel, soldaţii au aprins focurile – raportă în clipa aceea al treilea ofiţer, care scosese capul afară din cort – vreţi să-i spânzurăm imediat pe cei doi spioni?

— Fireşte – se grăbi să răspundă Roule – pentru ca prietenii lor, Ifii, să-i vadă şi ei atârnaţi de copaci. Indivizii sunt prea primejdioşi ca să-i putem ţine prizonieri până mâine.

Strigă o poruncă şi imediat şase negri uriaşi ne înhăţară şi ne duseră afară din cort. Tabăra era viu luminata căci se aprinseseră pretutindeni focuri mari.

— Copacul de care vroiam să vă spânzur azi după-amiază e prea aproape de pădure – zise Roule – de aceea îl vom alege pe cel de colo, pe care focul îl luminează atât de frumos.

Spunând acestea arătă spre un arbore apropiat, la depărtare de vreo douăzeci de metri de marginea pădurii. În faţă şi îndărătul uriaşului arbore tropical ardeau focuri muri, luminându-l din plin.

Negrii ne târâră lângă copac. În vreme ce câte doi de fiecare ne ţineau, ceilalţi făcură laţuri la două funii groase.

Unul din negri se căţără ca o pisică pe copac, ca să lege frânghiile de craca cea mai de jos.

Dar se părea că individul nu prea ştie ce să facă. Atunci când pusese piciorul pe craca de jos, capul său se şi afundă în frunziş. De-odată ramase liniştit de tot, apoi se ridică încetişor şi dispăru în coroana copacului, trăgând funiile după el atât de sus încât nu mai puteau fi ajunse cu mâna de la pământ.

Colonelul Roule răcni furios, dar omul nu se clinti. Singurul semn de viaţă pe care-l dădu, fu că trase funia cu totul în sus.

Ceilalţi ofiţeri strigară şi ei spre copac, negrul însă nu se mişcă. La porunca colonelului se căţără atunci un al doilea negru.

Acesta ajunse la craca cea mai de jos, se înălţă, tresări puternic şi… dispăru în frunziş. Şi de data asta văzui lămurit de tot că îl trăsese cineva în sus.

Ofiţerii spumegau de furie. Negrii însă – de jur-împrejurul nostru se formase un semicerc deschis spre pădure – făcură

ochi mari şi mutre speriate.

Era şi misterioasă de tot dispariţia în frunziş a negrilor. Prin asta căpătăm un răgaz, dar nu mă dumiream cum îşi închipuia Pongo – căci nimeni altul nu putea îi autorul acestei drăcovenii – că ne va putea salva în felul acesta.

Dar deodată se petrecu minunea. Se auziră glasuri ascuţite şi ca prin farmec se iviră vreo treizeci de făpturi mici, îndărătul şi lângă copac, ţipând şi frământându-se, începură să sloboadă o săgeată după alta asupra soldaţilor.

După o clipă de tăcere mormântală se iscă o gălăgie de nedescris. Askarii nici nu se mai gândeau la împotrivire, ci-şi căutau salvarea în fugă.

Cei patru Negri care ne mai ţineau braţele încleştate, se prăbuşiră de-odată la pământ, horcăind. Cu groază văzui în gâtlejurile lor săgeţile otrăvite.

— La pământ! îmi strigă Marian şi dădu cel dintâi pilda, deoarece ne aflam şi noi în primejdie să fim atinşi de săgeţile piticilor.

Mai avui însă timp să văd că soldaţii înnebuniţi alergară înapoi spre mijlocul lagărului. Ofiţerii nu se vedeau, căci fuseseră târâţi de mulţimea fugarilor. E drept că-l mai auzii răcnind pe locotenentul Gaston, dar panica nu mai putea fi oprită.

Setea lui de răzbunare, însă, îl făcea să înfrunte orice primejdie. Ridicai puţin capul şi privind spre lagăr îl văzui făcându-şi loc printre negrii fugari şi alergând spre copac, cu revolverul în mână.

Săgeţile roiau în jurul lui, dar el fugea în zig-zag şi scăpă astfel de a fi atins.

Acum credeam că mi-a sunat într-adevăr ceasul din urmă, cu atât mai mult cu cât vreo zece negri – ruşinaţi, probabil, de purtarea şefului lor – se întoarseră şi-l urmară.

Ofiţerul, turbat de mânie, mai era doar la vreo şase metri de noi – când din copac zbură în jos un trup mare, negru şi-l trânti la pământ din fugă. Imediat urmă al doilea trup, care-l împinse înapoi pe ofiţerul ce încerca să se ridice.

În acelaşi timp răsună din copac strigătul de luptă al lui Pongo.

Acum cei zece negri care îl urmaseră pe locotenent făcură stânga-mprejur şi începură s-alerge cât îi ţineau picioarele înapoi spre camarazii lor, care se strânseseră în mijlocul taberei.

Pongo, însă, sări din copac, ne tăie repede legăturile, ne ridică de la pământ şi ne trase după el în pădure.

În vremea asta piticii mai izbucniră odată în ţipete sălbatece şi când privii înapoi îi văzui dispărând în iarba înaltă a

luminişului.

Pongo ne trase în desiş până la un copac mare, unde se opri şi întrebă:

— Masser Bertram nu observat că Pongo tras de picior, ca să oprească pe el?

— Ce, ai vrut să mă opreşti? făcui eu, înmărmurit. Eu credeam, dimpotrivă, că mă îndemni să merg mai repede? Dar ce s-a întâmplat?

— Askarii de la foc râs şi strigat că Massers va fi prinşi curând, căci nu este nici o domnişoară în lagăr. Arătat şi copac unde trebuia spânzuraţi Massers.

— Şi tu te-ai urcat probabil în pom? făcu Marian cu admiraţie.

— Pongo vorbit întâi cu Sesso, ca să dea de veste lui Umpa, apoi abia urcat copac. Umpa aşteptat până Pongo dat semn. Ştiut că sosit timpul, când Pongo tras Askarii în copac. Atunci Umpa venit şi el.

— Minunat! exclamă Marian. Pongo, eşti un om cum nu sunt mulţi. Dar acum ce facem? N-ar fi bine să pornim la drum mai repede?

— Mergem când Umpa va fi aici! Uite că şi venit.

— Ah, Massers aici, foarte bine! Se auzi în aceeaşi clipă glasul lui Sesso, fabricantul de otrăvuri. Umpa roagă Massers vie în sat. Acolo la adăpost de Askari.

— Bine, Sesso, venim! hotărî Marian.

Sub conducerea lui Umpa pătrunserăm în pădurea întunecoasă, înapoi spre satul piticilor.

Am mai avut însă mult de furcă până să ieşim din Congo belgian, dragă George» – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **UN POPOR GROZAV.**

În numărul următor:

ÎN CONTINENTUL NEGRU.

În Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro